

Nepravděpodobné jubileum Aleše Prázdného

31.7.2024 - | Univerzita Karlova

Náš kolega doc. PhDr. Aleš Prázný, Ph.D. slaví v těchto dnech významné kulatiny. Těžko se věří, že jsou to již kulatiny půlstoleté! Mladický vzhled je u našeho oslavence výrazem mladického ducha. Proto mi budiž dovoleno, abych zde - po obligátním přehledu zásluh - připojil poněkud netradiční vzpomínku.

Aleš Prázný vystudoval filosofii, religionistiku a teologii na Husitské teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Promoval na Pedagogické fakultě téže university s disertací *Friedrich Nietzsche a jeho filosofie výchovy*. Roku 2016 byl na UK jmenován docentem pro obor filosofie s habilitační prací *O smyslu politiky. Politická filosofie Hannah Arendtové*. V dalších letech prohloubil svoje zaměření na oblast politické filosofie, etiky a filosofie výchovy studiem řady dalších novověkých a současných autorů (Masaryk, Dewey, Jaspers, Strauss, Spaemann). Svorníkem jeho různorodých odborných zájmů je problém praxe a jejího vztahu k filosofické spekulaci, neboť - jak zní jeho krédo - žádná filosofická pozice neobstojí bez toho, aby zaujala postoj k dané politické situaci. To není pouhé vynášení praxe nad teorii, jde spíše o docenění širší závazku, jež je přítomen v pojmu filosofie. Aleš Prázný také nikdy nezapomínal, že pokud má být filosofie relevantní pro život ve světě, musí sama umět ve světě žít. Proto se stal organizátorem filosofického života, založil v Pardubicích samostatnou katedru filosofie a stal se jejím prvním vedoucím. Proto získal pro tuto katedru velký projekt z operačního programu a později kandidoval na funkci rektora univerzity. Proto je členem dlouhé řady vědeckých a odborných grémií. A proto také ze své domovské university přešel na KTF UK ve chvíli, když se zde otevíral nový filosofický studijní program. K uvedému patří i oddanost věci výchovy: Aleš Prázný je oblíbeným pedagogem, který věnuje značnou péči studentům a jejich formaci. A je také jedním z mála dnešních akademiků, kteří se netají svými názory - přestože jsou tyto názory stávajícímu stavu naší kultury a politiky často kritické. Myslím, že mu za to můžeme být vděční - jasné pozicionování druhých lidí je nezbytné pro vyjasnění pozic vlastních.

Když přišli od perského krále vyslanci a Filippos nebyl přítomen, hostil je a stýkal se s nimi důvěrně a podmanil si je i svou přívětivostí i tím, že nekladl dětinské nebo bezvýznamné otázky, nýbrž vyptával se na délku silnic a na cestu do vnitrozemí a na samého perského krále, jak schopný je válčit a jaká je síla a moc Peršanů, takže se vyslanci divili a soudili, že pověstná zdatnost Filippova je pouhé nic proti vnitřnímu pudu toho chlapce a proti jeho schopnosti k velkým činům. ... Byl také od přírody přítelem literatury, vědy a četby. Iliadu, již pokládal za vademekum válečné zdatnosti a tak jí říkaval, vzal si v kritické úpravě Aristotelově a měl ji stále se svou dýkou ležet pod poduškou, jak zaznamenal Onésikritos.

...

Starší příslušníci hetairů, a hlavně Parmenion, když bylo vidět, jak rovina mezi Nifatem a Gordyajskými horami plane celá světly barbarů a nezřetelný zmatený zvuk a hluk k nim zaléhal z perského tábora jako z nedozírného moře, divili se počtu barbarů a rozmlouvali mezi sebou, jak velké a těžké je to, utkati se s nimi otevřeně a obstát v boji tak velikém. Když král skončil oběti, přišli k němu a přemlouvali ho, aby přepadl nepřitele v noci a tmou aby zastřel nejhroznější stránku nastávajícího zápasu. Ale on pronesl památná slova: „Nekradu vítězství.“

Plútarchos

<https://www.ktf.cuni.cz/KTF-1132.html?locale=cz&news=22853>